

Vești misionare

Trimestrul 3, 2018

Diviziunea Asia de nord și Pacific

Traducere: Loredana Sîrbu

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2018

„Îmi vine săucid oameni”

Autor: Andrew McChesney, Adventist Mission

Telefonul lui Li Fengyan sună. Era nora ei, Yang-yang, care plângea disperată. „Mamă, sunt nefericită! Viața mea e prea grea. Nu știu ce să fac!”

Fengyan a chemat-o la ea acasă și a încercat să afle care era problema. Nora ei i-a povestit că auzea voci care o îndemneau să fie violentă.

„Îmi vine să-i snopesc pe oameni în bătaie. Îmi vine să-i omor!” i-a zis ea. „Ai grijă să ascunzi cuțitele! Dacă văd un cuțit, îmi vine să omor pe cineva!”

Femeia l-a sunat pe pastorul ei de la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea de limbă chineză din Tokyo. Pastorul Yu Chuanfu, deși tocmai ținea ora de rugăciune de miercuri seara, a venit de îndată la ea acasă, s-a rugat pentru nora ei și i-a citit din Biblie.

Lui Yang-yang i-au plăcut rugăciunile și textele din Biblie. A rămas un timp la soacra ei și a început să citească Biblia singură. A citit și cărți scrise de Ellen G. White. Nu a mai auzit vocile acelea și a început să fie mai voioasă. A mers și la biserică.

Soțul ei a rămas uimit de schimbarea petrecută cu ea. A început să vină și el la biserică. Un an mai târziu, amândoi au primit botezul.

După aceea, mama lui Yang-yang s-a îmbolnăvit și medicii n-au reușit să descopere cauza. Yang-yang le-a cerut credincioșilor să se roage pentru ea și a îndemnat-o pe mama ei să arunce idolii budiști și să-și pună încrederea în Dumnezeu. În urma rugăciunilor, mama ei s-a însănătoșit.

„Până să ne rugăm pentru ea, cuscră mea nu credea în Isus”, ne povestește Fengyan. „Dar, după ce ne-am rugat, a crezut.”

Mama lui Yang-yang a aruncat idolii și, după câteva luni, s-a botezat împreună cu soțul ei.

Și experiența nu se termină aici. Yang-yang și Fengyan le-au vorbit rudelor lor din China despre Dumnezeu și câțiva au participat la serviciile divine ale bisericii de acolo.

Fengyan, acum în vârstă de cincizeci și trei de ani, ne spune că meritul pentru transformarea remarcabilă a familiei ei este al lui Dumnezeu și al bisericii din Tokyo.

„Avem aici în fiecare Sabat un loc de închinare”, a declarat ea în interviul care i-a fost luat în incinta bisericii.

Opt persoane s-au botezat prin influența ei.

Biserica de limbă chineză din Tokyo este singura biserică adventistă de acest fel din Japonia. A fost înființată în 2012, cu ajutorul Colectei din Sabatul al Treisprezecelea. Atunci avea vreo cinci membri. Astăzi are cincizeci de membri și, devenind neîncăpătoare, se plănuiește extinderea clădirii.

„Le mulțumim membrilor bisericii din întreaga lume pentru colecta din Sabatul al Treisprezecelea”, spune pastorul Yu. „Rugați-vă pentru noi în acest timp în care creștem!”

Vizionați un videoclip cu Fengyan cântând „Jesus Loves Me” în chineză pe adresa: bit.ly/want-to-kill.

14 iulie

Prietene foarte bune

Autor: Batdelger Battsetseg

Prima oară când am venit la biserică eram în clasa a IX-a. Și am venit pentru un motiv pe care îmi este rușine să vi-l spun: pentru că prietena mea cea mai bună, Otko, a decis să aibă relații intime cu prietenul ei.

Într-o zi, m-a întrebat ce părere aveam de decizia ei. Eram în curtea liceului nostru din capitala Mongoliei, Ulaanbaatar. Deși nu aveam decât șaisprezece ani, mi-am dat seama că era un lucru greșit. Și am sfătuit-o să nu meargă mai departe cu hotărârea aceasta. Apoi, ca să mă asigur, m-am consultat și cu sora mea mai mare care frecventa deja Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Ea s-a dus la Otko și a sfătuit-o să aștepte până la căsătorie.

Otko s-a supărat că i-am dezvăluit secretul. M-a bârfit la colegi și au început cu toții să mă marginalizeze. Într-o singură săptămână, mi-am pierdut și prietena cea mai bună, și toți prietenii de la școală!

M-am simțit extrem de singură. Am întrebat-o pe sora mea dacă puteam să merg cu ea la biserică. Am fost primită cu multă căldură de membrii bisericii. Mi-au arătat prietenie și m-au ajutat să-L cunosc pe Dumnezeu.

La câteva luni după aceea, colegii au început să stea de vorbă cu mine din nou. Și-au dat seama că mergeam la biserică și m-au întrebat ce am pățit și de ce merg la biserică. Le-am spus că doream să devin creștină.

Însă, față de părinții mei, nu eram la fel de deschisă, pentru că sunt budiști, ca majoritatea mongolilor, și s-ar fi supărat că eram interesată de creștinism. Am continuat să merg la biserică în fiecare Sabat, dar lor nu le-am spus nimic mult timp. Apoi, când în final le-am spus, am descoperit că au știut de la bun început. Au acceptat decizia mea de a mă boteza.

După un an și jumătate de la ruperea prieteniei noastre, Otko a venit la mine acasă într-o seară și a recunoscut că avusesem dreptate. Mi-a mărturisit cu tristețe că rămăsese însărcinată și că făcuse avort.

„Dar”, mi-a spus ea, „tu ești o fată foarte bună. Nu vreau să te pierd ca prietenă. Aș fi dispusă chiar să-mi dau viața pentru tine!”

Ea nu știa că Isus făcuse o declarație asemănătoare înaintea ei: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii Săi” (Ioan 15:13).

Am rămas prietene bune până astăzi, dar Prietenul meu cel mai bun Și-a dat într-adevăr viața pentru mine.

Batdelger Battsetseg are treizeci și doi de ani și este profesoară la Școala din Tusgal, singura școală adventistă din Mongolia. Colecta din Sabatul al Treisprezecelea din acest trimestru va contribui la construirea unui liceu cu internat pentru elevii acestei școli, în vederea eliberării câtorva clase pentru elevii școlii primare.

21 iulie

„Îmi este teamă să adopt un copil”

Autor: Sang Sook Park

Mi-a plăcut de mică ideea de a adopta un copil. Și mi-am păstrat dorința aceasta până după ce m-am căsătorit și l-am crescut pe băiatul meu. Marea mea temere era că n-am să fiu totuși în stare să-l educ cum trebuie.

În cele din urmă, am completat formularele și am început să mă rog: „Doamne, trimite-mi un copil pe care să pot să-l educ. Dă-mi acest semn: primul copil care îmi va fi repartizat să fie cel pe care vrei Tu să-l adopt.”

M-am rugat așa timp de două luni și jumătate. Apoi, orfelinatul mi-a trimis o fată de doi ani, pe nume Bomin. Nu făcea altceva decât să mă fixeze cu privirea. Ca să o câștig, i-am dat ceva de mâncare și o păpușă. Ea a aruncat păpușa și s-a ferit să o ating. Am trimis-o înapoi la orfelinat și i-am mărturisit soțului meu că îmi era foarte frică de adopție.

Dar, în conștiința mea, am simțit că Dumnezeu îmi spune: „Ai uitat câte rugăciuni ai făcut și că ai promis să adopți primul copil pe care ți-l voi trimite?” Eu am plâns înaintea Lui și I-am spus: „Îmi este frică să stau sub același acoperiș cu fetița asta!”

După aceea, am făcut totuși o altă rugăciune: „Dacă acesta este copilul pe care vrei să-l adopt, atunci dă-mi încrederea și asigurarea că Te vei ocupa Tu de creșterea ei! Dacă nu vrei să adopt un copil, atunci îndepărtează din mintea mea ideea aceasta.”

M-am rugat așa cinci zile. A cincea zi, am citit la devoționalul personal 2 Samuel 24:14 și mi-am dat seama că acesta era răspunsul la rugăciunea mea. În versetul acesta, regele David spune așa: „Sunt într-o mare strâmtorare! Oh, mai bine să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt nemărginite!”

Mi-am adus aminte că Dumnezeu m-a îndrumat mereu și am avut convingerea, pe care o am și acum, că El va avea grijă de familia mea, în îndurarea Lui nemărginită. Am decis să mă las în mâna Domnului.

„Vino, te rog, cu mine ca să luăm fetița”, i-am spus soțului meu.

Pe drumul către orfelinat, n-am putut să-mi opresc lacrimile. Nu-mi aminteam decât cum se zgâia Bomin la mine. Apoi mi-am spus: „Stai puțin, dar eu merg la întâlnirea cu fiica mea prețioasă!” Și m-am rugat: „Doamne, ajută-ne s-o iubim!”

La orfelinat, am așteptat puțin până a venit Bomin. A pășit încet până la mine și a întins brațul ca să o iau de mână! A fost ca și cum L-am ținut pe Domnul Însuși de mână! M-am rugat: „Doamne, Te rog, ajută-mă să conduc mânuța aceasta la cer!” Și am plecat acasă.

Sang Sook Park are cincizeci și opt de ani și conduce o agenție de adopție, Morning Calm Family, care a plasat în ultima decadă 238 de copii în 160 de familii adventiste din Coreea de Sud. Ea a adoptat patru copii.

Cum s-a convertit prietena mea

Autor: Andrew McChesney, Adventist Mission

Yamaji Hiroshi era băiat de pastor și avea pe atunci douăzeci și cinci de ani. Era îndrăgostit până peste urechi. Exista însă o problemă: prietena lui, Sakiko, nu era adventistă de ziua a șaptea.

Hiroshi a cunoscut-o pe Sakiko la o școală de asistenți medicali de la periferia orașului Tokyo (Japonia). Apoi au lucrat amândoi la Centrul Medical Adventist de pe insula niponă Okinawa. Acolo au început să iasă împreună.

Hiroshi a încercat să o convingă să devină adventistă. A invitat-o la biserică în fiecare Sabat. L-a rugat pe pastor să studieze Biblia împreună cu ea. Îi vorbea des despre autenticitatea Bibliei și despre frumusețea vieții creștine.

„Dar pur și simplu nu dorea să devină creștină”, ne-a povestit el. „Mi-a spus clar: «N-o să mă fac creștină niciodată!»”

Hiroshi a renunțat. Și-a dat seama că n-o putea convinge să-L primească pe Hristos și a luat în calcul posibilitatea despărțirii.

„Totuși îmi plăcea de ea și părea că și ei îi plăcea de mine”, a spus el.

Atunci i-a venit în minte un pasaj din cartea *Solii pentru tineret* de Ellen G. White, pe care o citise din scoară în scoară în anii de liceu: „Dacă bărbații și femeile au obiceiul să se roage de două ori pe zi înainte de a se gândi la căsătorie, ar trebui să se roage de patru ori pe zi când se hotărăsc pentru acest pas.” (ed. 2015, p. 408)

Tânărul și-a luat Biblia și o carte de Ellen G. White și s-a retras pe un munte din apropiere pentru trei zile de post și de rugăciune.

„L-am întrebat pe Dumnezeu: Doamne, ce să fac? Am citit din Biblie și din cealaltă carte. Am ținut un jurnal de rugăciune.”

După aceea, Hiroshi a plecat din Okinawa și s-a angajat la un cămin de bătrâni din Japonia. S-a gândit că distanța fie avea să-i îndepărteze pe unul de celălalt, fie avea să-i apropie și s-a rugat să se facă voia lui Dumnezeu. Dar i-a fost greu.

„Nu puteam nici să fiu cu ea, nici s-o iau cu mine la biserică, nici să-i vorbesc din Biblie”, ne-a povestit el. „Nu puteam decât să mă rog. Și m-am rugat foarte mult!”

Atunci a intervenit Dumnezeu. În câteva săptămâni, Sakiko a anunțat că dorea să se boteze. Și s-a convertit deplin. S-a botezat și ulterior s-au căsătorit.

Hiroshi, acum în vârstă de cincizeci și șase de ani, nu a uitat niciodată experiența convertirii soției lui și a folosit-o ca bază de plecare în activitatea sa de lider al Bisericii Adventiste din Japonia. A slujit ca director al Misiunii Adventiste, ca director al Departamentului Sănătate și ca asistent al președintelui în domeniul evanghelizării.

„Ca pastor, țin studii biblice, predic și le arăt oamenilor dragoste, dar nu pot să fac mai mult”, ne-a mărturisit Hiroshi, acum tată a cinci copii. „Schimbarea inimii oamenilor pentru a-L primi pe Isus este lucrarea lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu poate face acest lucru!”

4 august

Evanghelia pe Facebook

Autor: Andrew McChesney, Adventist Mission

Sud-coreenii sunt printre cei mai activi misionari adventiști de ziua a șaptea. Dacă veți ajunge în Orientul Mijlociu, îi veți întâlni în Turcia și în Liban. Dar îi veți întâlni și în Africa și în America de Sud. Ba chiar și în zone izolate din Bangladesh și India.

Totuși, în ciuda acestui bun spirit misionar, mulți tineri întâmpină dificultăți în Coreea de Sud, ne spun conducătorii bisericii de acolo. Problema este legată de prăpastia culturală dintre generații și de provocările profesionale într-o țară în care sâmbăta se lucrează. Ridiclizarea frecventă din partea altor creștini este o altă problemă. Peste un sfert din populația Coreei de Sud, care are 51 de milioane de locuitori, este creștină, însă adventiștii formează o minoritate. Biserica Adventistă este considerată o sectă, iar adventiștii sunt numiți depreciativ „azeșei”, după acronimul bisericii, AZȘ.

Șase studenți adventiști s-au săturat de toate acestea. Au creat un grup pe Facebook și un post de radio online în scopul susținerii tinerilor.

„Ținta noastră este să-i ajutăm pe tineri să se simtă parte a Bisericii Adventiste, a declarat cofondatorul proiectului, Hansu Hyun, un tânăr de douăzeci și șapte de ani, student la Design grafic, la Universitatea Adventistă Sahmyook din Seoul.

Tinerii adventiști au remarcat proiectul. Grupul de pe Facebook, înființat în 2014, are în prezent aproape o mie de followeri, un număr semnificativ pentru Biserica Adventistă din Coreea de Sud. El postează rețete vegetariene și mărturii personale. Pentru mărturii, administratorii îi iau un interviu unei persoane recunoscute pe plan național – unui tânăr membru al bisericii sau, uneori, unui solist sau actor adventist – și îl transmit prin cel puțin cinci postări. Foarte populare au fost postările cu datele istorice despre eroul adventist Desmond Doss, cu ocazia lansării în cinematografe a filmului „Fără armă în linia întâi”.

„Am descoperit că tinerii sunt dornici de conținuturi prezentate într-un limbaj simplu, nepretențios”, a afirmat Taegyun Bong, cofondatorul proiectului, un tânăr de douăzeci și cinci de ani, student la Teologie, la Universitatea Sahmyook. „Tinerii adventiști care au părăsit biserica ne-au spus că s-au redresat spiritual datorită activității noastre. Suntem foarte fericiți că i-am putut ajuta!”

Postul de radio este legat de grupul de pe Facebook și are numele provocator *RadioAzș*, o aluzie la numele denigrator dat adventiștilor. Emite două ore pe săptămână. În cadrul emisiunii, liderii de tineret povestesc de exemplu cum își petrec după-amiaza de Sabat sau un student la Drept vorbește despre provocările păzirii Sabatului.

„Săptămânal se conectează între șapte sute și două mii de tineri”, ne-a informat cofondatorul Hyunho Kim, în vârstă de douăzeci și șapte de ani, student la Filologie.

„Proiectul nostru poate fi sintetizat într-un singur cuvânt: dispoziție”, a declarat el. „Avem tendința de a deveni creștini pasivi, însă noi suntem tineri și suntem dispuși să facem ceva pentru a influența pozitiv comunitatea adventistă.”

11 august

Un coșmar repetat

Autor: Andrew McChesney, Adventist Mission

Helen Yen, o pensionară din Taipei, capitala Taiwanului, a avut un vis care a speriat-o: se făcea că se ducea până într-un loc, dar că apoi nu știa să se mai întoarcă acasă. Noaptea era un chin pentru ea.

Ziua însă nu avea probleme. Era ocupată cu soțul ei, cu copiii ei mari și cu nepoțica. A început apoi să participe la cursurile gratuite despre menopauză organizate de Spitalul Adventist.

Acolo a aflat că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Sung Shan din apropiere căuta voluntari pentru un nou program socioeducativ. Planul era să ofere marțea cursuri despre boala Alzheimer, o problemă majoră în comunitatea locală, iar miercurea și joia cursuri de gătit și studii biblice.

„Mi-a plăcut dintotdeauna să lucrez ca voluntar”, ne-a povestit ea în cadrul unui interviu pe care l-a acordat la biserică. „Atunci am auzit prima oară de adventiști. Imediat ce am venit la biserică, pastorul m-a solicitat să ajut la bucătărie.”

Helen era la biserică încă de la ora șase dimineața. Marțea pregătea pâinea care urma să le fie vândută participanților la cursurile despre boala Alzheimer, dar și celor o sută optzeci de membri ai bisericii. Sumele strânse sunt destinate misiunii desfășurate de Conferința Bisericii Adventiste din Taiwan.

Helen ne-a povestit că activitatea de voluntariat i-a adus o nouă satisfacție și multă bucurie. A început să frecventeze biserica zilnic și, în scurt timp, s-a înscris la studiile biblice ținute de soția pastorului, Brenda Huang, coordonatoarea programului.

„Am simțit în inima mea ceva ciudat”, ne-a mărturisit Helen. „Nu puteam să trăiesc mai departe cum trăisem până să descopăr aceste noi informații.”

A început să se închine în Biserica Adventistă în fiecare Sabat. Iar cât a lucrat alături de ceilalți douăzeci de voluntari, a mai făcut și alte schimbări.

„Viața mea s-a transformat complet”, ne-a spus ea. „Înainte mă consideram extrem de binecuvântată pentru că am un soț, copii și o nepoțică. Mi-am dat seama însă că viața înseamnă mai mult decât. L-am cunoscut pe Dumnezeu și am avut dorința să le vorbesc tuturor despre El!”

Acum, la doi ani după ce s-a alăturat echipei de voluntari, se pregătește să intre în biserică prin botez.

„Ea este primul nostru rod”, a declarat pastorul bisericii, Raymond Ko. „În total, trei sute de vizitatori au participat la serviciile divine ale bisericii ca urmare a acestui program socioeducativ”, ne-a informat el.

Helen a avut timp de un an visul acela în care nu reușea să se mai întoarcă acasă.

„Din momentul în care am venit la biserica aceasta, n-am mai avut acel vis, ne-a spus ea. Am înțeles că adevărul adventist este calea către casă – către cer.”

Darurile pentru misiune pe care le aduceți în cadrul Școlii de Sabat susțin programele socioeducative precum cel care a condus-o pe Helen Yen la botez.

18 august

O inimă nouă

Autor: Takahashi Toru

Ziua aceea în care am vândut cărți adventiste din ușă în ușă în Shizuoka, un oraș din sudul Japoniei, mi s-a părut lungă și deprimantă. Nimeni nu dorea să cumpere cărți!

La finalul zilei, am ajuns pe o stradă neobișnuită, întunecoasă. M-au trecut fiori pe șira spinării, dar m-am dus la prima casă. Prin curte erau împrăștiate reviste pornografice. În fața ușii, erau mai multe teancuri de reviste. Peste tot numai reviste.

Am făcut un pas înapoi. M-a cuprins frica și aș fi vrut să plec. Frica a dat apoi în panică.

– Bună ziua, mă numesc Takahashi Toru! am strigat încordat. Vin din partea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și am câteva cărți care vă vor schimba viața!

Aceasta era formula pe care o învățasem la cursul pentru evangheliști cu literatura. Când intram în panică, începeam să mă bâlbâi.

S-a deschis ușa și în cadrul ei a apărut un bărbat obez.

L-am întrebat, așa cum fusesem învățat:

– Doriți o carte de sănătate?

Mă așteptam să refuze și eram deja pregătit s-o rup la fugă.

Dar bărbatul mi-a răspuns cu o voce groasă, de bas:

– Da, aș dori o carte de sănătate.

Am scos o carte mică. El a luat-o și a deschis-o vădit interesat.

– Da, vreau s-o cumpăr, mi-a spus și a scos din buzunar câteva bancnote.

I-am vândut cartea, dar, după ce am ieșit din curtea casei, am luat-o la goană. Eram îngrozit și îmi doream să fiu cât mai departe posibil de locul acela. M-am rugat pe drum pentru omul acela și l-am mulțumit lui Dumnezeu că m-a ocrotit.

Apoi m-am oprit brusc. Am înțeles un lucru: inima mea nu era mai curată decât curtea casei acelui bărbat. Cu toate acestea, Isus a intrat în ea și mi-a oferit speranță. Și mi-a promis o inimă nouă: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou” (Ezechiel 36:26).

Am fost copleșit de recunoștință și l-am mulțumit Domnului Isus că a avut curaj să intre în inima mea. Cu această nouă atitudine, am mers la cea mai apropiată casă și, fără probleme, am vândut o carte.

Takahashi Toru, un tânăr de douăzeci și unu de ani, student la Jurnalism, a urmat cursul de evanghelizare prin literatură organizat de Biserica Setagaya din Tokyo. O parte din colecta din Sabatul al Treisprezecelea de trimestrul acesta este destinată acestei biserici în vederea extinderii misiunii ei.

25 august

Încă o întrebare

Autor: Andrew McChesney, Adventist Mission

Byongju Lee se uita nedumerit la un mesaj de pe telefon: era o poezie primită de la un număr necunoscut. Oricine ar fi șters-o imediat, dar nu și el. A trimis înapoi mesajul: „Cine sunteți?”

Telefonul sună.

– Cine sunteți? Îl întrebă o voce de femeie.

– Am primit un mesaj de la dumneavoastră, a răspuns Byongju.

Așa a aflat că doamna intenționase să-i trimită poezia respectivă unei prietene, dar că greșise numărul.

Odată lămurită situația, probabil că cei mai mulți ar fi pus punct conversației, însă nu și Byongju. El a mai pus o întrebare:

– Sunteți poetă?

– Nu, sunt învățătoare. Dar compun poezii în timpul liber.

– A, chiar? zise Byongju și, pentru că accentul doamnei i s-a părut cunoscut, i-a mai pus o întrebare: Locuiți în Busan? (Adică în al doilea cel mai mare oraș din Coreea de Sud.)

– Nu, în Jinju, a răspuns femeia.

– A, eu am făcut liceul acolo, a comentat el.

Femeia a dorit să știe ce liceu și apoi i-a spus că ea învățase la alt liceu din apropiere. Cei doi au mai povestit o vreme despre anii aceia.

Apoi femeia l-a întrebat:

– Cu ce vă ocupați?

– Sunt pastor, a răspuns Byongju.

– La ce biserică?

Din întrebarea aceasta, el și-a dat seama că femeia nu era de religie budistă, a doua ca reprezentare în Coreea de Sud, cu 15% din populație. *Nu-l întrebi pe un călugăr la ce templu slujește, deci femeia aceasta trebuie să fie creștină*, și-a spus el în gând. Creștinii reprezintă 27% din populația totală de 51 de milioane de locuitori.

– Sunt pastor adventist de ziua a șaptea, o informă el.

– A, înțeleg, i-a spus femeia. Ați auzit de Arca lui Noe?

Byongju a rămas surprins. Arca lui Noe este o mișcare desprinsă din Biserica Adventistă din Coreea de Sud. Femeia i-a explicat că în urmă cu douăzeci de ani se alăturase pentru un timp scurt unui grup din această mișcare. Părăsise mișcarea, dar îi rămăsese în minte o idee – că Sabatul biblic nu este duminica. Acum, la douăzeci de ani după aceea, îi trimisese din greșeală un mesaj unui pastor adventist.

În seara aceea, Byongju i-a trimis următorul mesaj: „Mi-a părut bine să vă cunosc!”

Un an mai târziu, femeia s-a botezat.

„Este ușor să faci evanghelizare!” a declarat el. „Dacă aș fi ignorat mesajul acela, poate că ea n-ar fi fost astăzi membră a bisericii. Eu însă am încercat să leg o relație, punându-i încă o întrebare.”

Byongju Lee are cincizeci și unu de ani și slujește ca director al Departamentului Școala de Sabat și Lucrare Personală din cadrul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din Coreea de Sud. El se ocupă totodată și de un podcast devoțional zilnic, evaluat drept al doilea cel mai popular podcast religios din Coreea de Sud.

1 septembrie

Nici bogat, nici sărac

Autor: Andrew McChesney, Adventist Mission

Chang visase să facă bani și avere în China.

Sperase ca fabrica lui de rucsacuri să-l facă bogat. De aceea, când afacerea lui a intrat în impas, a fost consternat. Un prieten cu care discuta pe internet i-a dat un sfat neobișnuit: „Du-te la biserică!”

N-a avut însă timp să se ducă la biserică decât după ce a falimentat. Prima vizită nu l-a impresionat cu nimic. Apoi cineva i-a spus că, dacă s-ar duce la biserică, Dumnezeu l-ar binecuvânta.

„Am vrut ca Dumnezeu să mă binecuvânteze cu bani mulți, așa că m-am mai dus o dată la biserică”, a spus el.

În perioada aceea, se angajase la un restaurant din alt oraș, pe postul de bucătar. Cum s-a mutat, a început să caute pe internet adresa unei biserici de acolo.

„Ținta mea era să câștig bani, iar ca să câștig bani, trebuia să găsc o biserică”, a declarat el.

A găsit adresele a două biserici: o biserică mare, păzitoare a duminicii, și o biserică mică de adventiști de ziua a șaptea.

„Nu știi de ce, dar am ales să merg la biserica mică”, a spus el.

Într-o zi, un membru al bisericii i-a vorbit despre Sabat. „Dacă ții Sabatul, o să primești multe binecuvântări”, i-a spus el.

Auzind aceasta, le-a cerut membrilor bisericii să se roage pentru el ca să poată ține Sabatul. A doua zi, s-a dus la managerul lui și l-a anunțat că dorea să aibă sâmbăta liberă și că, dacă nu accepta, el își dădea demisia.

„Nu mă amenința cu demisia”, i-a spus managerul-șef. „Îți dau sâmbăta liberă!” Patronul restaurantului a aflat despre înțelegerea lor și i-a cerut să vină la serviciu sâmbăta. Chang și-a depus demisia imediat. Atunci, spre surprinderea lui, și ceilalți angajați și-au depus demisia, în semn de solidaritate.

În aceeași zi, membrii bisericii i-au sugerat să se înscrie la cursurile de sănătate de la un sanatoriu adventist. I-a plăcut ideea. Dacă obținea atestatul de nutriționist, avea șanse mai mari la un loc de muncă foarte bine plătit.

Pe de altă parte, în inima lui s-a născut dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Era interesat să cunoască Biblia mai bine. A doua zi, două persoane din două biserici diferite l-au sunat ca să-i recomande un curs de Biblie care se ținea în alt oraș. Cursul acesta l-a schimbat definitiv. Gândul la bani i-a pierit și s-a angajat ca lucrător biblic.

Chang are acum treizeci și patru de ani și ne-a spus că viața lui poate fi rezumată prin textul din Isaia 55:8: „«Căci gândurile mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele», zice Domnul.”

„Acum nu mă simt nici bogat, dar nici sărac”, a spus el. „Odată, o predicator mi-a spus că nu ducea lipsă de nimic. Mie nu mi-a venit să cred și am întrebat-o: Chiar? Ai atât de mulți bani încât nu-ți lipsește nimic? Acum înțeleg la ce s-a referit. Nici eu nu duc lipsă de nimic!”

Darurile pentru misiune pe care le aduceți la Școala de Sabat îi susțin pe pionierii Misiunii Globale, din care face parte și Chang.

Du-te!

Autor: Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Kiyong Kwon, patronul unei firme particulare de contabilitate, este cunoscut în Coreea de Sud pentru zelul lui misionar, el reușind să-i conducă pe oameni la Hristos probabil mai bine decât oricare alt pastor adventist de ziua a șaptea. Însă nu a fost dintotdeauna atât de zelos!

Experiența lui a început în anul 2000 când a studiat profeția biblică. A înțeles atunci o dată în plus că toate profețiile din cartea lui Daniel se împliniseră și că mai rămăsese să se îplinească doar cea legată de revenirea Domnului Isus. Și s-a întrebat ce ar face Noe dacă ar trăi în secolul acesta. Probabil că, indiferent de profesia pe care ar avea-o, și-ar dedica viața unei singure misiuni: vestirea venirii lui Isus. A decis să-și dedice viața înființării de biserici.

Într-o dimineață, când era la rugăciune, a simțit că Dumnezeu îi spune: „Du-te!” Porunca aceasta l-a speriat. A început să se scuze: „Dar nu am experiență. Nu sunt pastor. Am deja patruzeci de ani. Mi-e teamă de eșec.”

„În fiecare dimineață, Dumnezeu mă îmi făcea chemarea aceasta pe cât de clară, pe atât de dureroasă pentru mine”, a declarat el.

Atunci s-a rugat așa:

„Doamne, dacă vrei într-adevăr să plec în misiune, atunci, Te rog, arată-mi Tu ce să fac de la început până la sfârșit. Atunci voi pleca.”

I s-a părut că a cerut un lucru normal. Dar nu a primit niciun răspuns. S-a rugat șapte zile la rând. A șaptea zi, după rugăciune, a deschis revista publicată de Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste din Coreea de Sud, *Busola bisericii*. Pe prima pagină, a găsit un citat din cartea *Schițe din viața mea* de Ellen G. White care l-a șocat: „Dumnezeu dorește oameni dispuși să riște totul pentru salvarea

sufletelor. Cei care nu vor vrea să acționeze până când nu pot vedea cu claritate fiecare pas pe calea aflată înaintea lor, nu vor reuși să folosească avantajele prezente pentru progresul adevărului lui Dumnezeu. Acum este nevoie de lucrători care sunt hotărâți să pășească înainte prin întuneric ca și când ar merge în lumină și să reziste curajoși sub presiunea descurajărilor și a dezamăgirilor, continuând să lucreze cu credință, cu lacrimi și cu răbdare și semănând de-a lungul tuturor apelor, cu încrederea că Domnul va face să răsară roadele. Dumnezeu cheamă bărbați curajoși, plini de speranță, de credință și de răbdare pentru a lucra până la atingerea țintei.” (ed. 2004, p. 201)

„Acesta a fost răspunsul pe care mi l-a dat Dumnezeu!” a declarat el. „Cererea mea de a mi se descoperi ce trebuia să fac de la început până la sfârșit nu era corectă. Trebuia să merg înainte prin credință!”

Kiyong a pornit la lucru și a înființat prima lui biserică.

„Și, surprinzător”, a spus el, „eu nu a trebuit să fac nimic! Când Dumnezeu lucrează, au loc minuni.”

Kiyong Kwon are acum cincizeci și șase de ani și a înființat trei biserici în Coreea de Sud. O parte din Colecta din Sabatul al Treisprezecelea este destinată înființării primei Biserici Adventiste din Sejong, Coreea de Sud. Continuarea experienței lui Kiyong va fi relatată Sabatul viitor.

15 septembrie

O sută de persoane botezate

Autor: Andrew McChesney, Adventist Mission

Prima biserică din Coreea de Sud înființată de Kiyong Kwon avea inițial douăzeci de membri. Toți s-au desprins din biserica-mamă și au format o biserică nouă. Însă Kiyong și-a dorit să câștige membri noi.

La primul serviciu divin a participat și un tânăr care se afla pentru prima oară într-o biserică.

– De ce ai vrut să vii la această biserică mică? I-a întrebat Kiyong.

– Păi, pentru că sunt ghinionist, i-a răspuns tânărul. Cineva mi-a spus că dacă mă duc la o biserică nouă, o să am noroc!

Kiyong i-a propus să studieze Biblia și tânărul s-a botezat.

Dar Kiyong își dorea mai mulți membri. Într-o zi, s-a rugat de dimineată până seara: „Doamne, Te rog, dă-mi mai mulți oameni. Dă-mi oameni cu care să umplu biserica aceasta!”

A doua zi, o vecină a venit la el și i-a spus: „Ieri mi-am dorit să merg la biserică. Te rog, du-mă la biserica ta!”

A treia zi, l-a sunat cineva și i-a spus: „Sora mea este adventistă și mă roagă de zece ani să merg la biserică, dar n-am vrut. Acum însă aș vrea să merg.”

Kiyong a studiat Biblia cu aceste două femei și amândouă au cerut să fie botezate.

„Dumnezeu mi-a trimis în acest mod foarte mulți oameni”, a declarat el.

În primul an de existență a bisericii, s-au botezat peste patruzeci de persoane. În al doilea an, cu ocazia botezului celei de-a nouăzeci și opta persoană, a cerut în rugăciune al o sutălea botez. Și-a amintit pe urmă de o femeie cu care nu mai luase legătura de trei ani. A aflat că era directoarea unei școli de artă și s-a dus să o viziteze, ducând și un buchet de flori.

„Tu ar trebui să fii a suta persoană care să se boteze în biserica mea”, i-a spus el.

Femeia a fost de acord, iar el i-a explicat că trebuia mai întâi să studieze Biblia și că aveau să înceapă chiar de a doua zi, seara. „Invită-l, te rog, și pe soțul tău la studiu”, i-a cerut el.

După ce a plecat el, femeia l-a sunat pe soțul ei și i-a spus: „Mâine seară vine fratele Kwon la noi ca să studiem Biblia.”

Soțul ei, budist credincios și patron al unei firme, tocmai luase decizia de a învăța limba engleză și își cumpărase mai multe cărți în limba engleză, printre care și Biblia. Era la birou și nu înțelegea ce

citea din Biblie. Așa că s-a rugat: „Doamne, dacă ești cu adevărat, trimite-mi pe cineva care să-mi explice Biblia.” În clipa aceea, l-a sunat soția și l-a anunțat de vizita fratelui nostru.

„Soțul ei a rămas fără cuvinte”, a povestit Kiyong.

De a doua zi, Kiyong a studiat Biblia cu amândoi, dar și cu copiii lor adulți. Toată familia s-a botezat.

Kiyong Kwon are cincizeci și șase de ani și a înființat trei biserici în Coreea de Sud. O parte din colecta din Sabatul al Treisprezecelea din acest trimestru va contribui la înființarea primei biserici adventiste din Sejong, Coreea de Sud. Relatarea experienței lui Kiyong se va continua Sabatul viitor.

22 septembrie

Din casă în casă

Autor: Andrew McChesney, Adventist Mission

Kiyong Kwon, misionarul despre care am auzit și Sabatele trecute, fost patron al unei firme din Coreea de Sud, a plănuțit ca el și membrii bisericii lui să meargă din casă în casă pentru a răspândi Evanghelia și pentru a umple clădirea bisericii pe care a înființat-o.

„Lucrarea din casă în casă este dificilă”, ne-a spus el. „În general, oamenii nu sunt acasă pe timpul zilei. Iar cei care sunt, de obicei nu vor să stea de vorbă. Însă eu am urmat sfatul lui Ellen White.”

Sfatul acesta se găsește în cartea *Slujirea creștină*, la pagina 124 (ed. 2004), și spune așa: „De egală importanță cu eforturile speciale publice, este lucrarea din casă în casă. În orașele mari, sunt anumite categorii de oameni la care nu se poate ajunge prin adunări publice. Aceștia trebuie să fie căutați cum caută păstorul oaia pierdută.”

Astfel, Kiyong și ceilalți membri ai bisericii au plănuțit să meargă din casă în casă în fiecare joi. Dar nu pentru a vinde cărți religioase,

nici ca să prezinte studii biblice, ci doar ca să pună întrebarea: „Cu ce vă putem ajuta pe dumneavoastră și pe familia dumneavoastră?”

Într-o zi, Kiyong a sunat la multe uși și nu a răspuns nimeni. La o casă însă, ușa s-a deschis brusc și femeia care locuia acolo l-a invitat înăuntru.

El a intrat, dar a întrebat-o uimit:

– Știți cine sunt? De ce m-ați invitat înăuntru?

– Știu că faci evanghelizare, i-a răspuns ea.

– Dar majoritatea oamenilor mă resping, a insistat el. Dumneavoastră de ce m-ați primit?

Femeia i-a explicat că noaptea precedentă visase că un bărbat înalt necunoscut avea să vină la ea acasă, că avea să sune la sonerie și că avea să-i spună: „Vino afară! Repede!”

– Când ați sunat la ușă, a continuat ea, v-am văzut pe ecranul de la interfon și mi s-a părut că sunteți înalt. De aceea v-am primit!

Kiyong, tot mai uluit de ce auzea, a întrebat-o dacă putea să o ajute cu ceva pe ea sau pe cei din familia ei.

– Da, fata mea a căzut în depresie, i-a răspuns ea. Nu vrea să mai iasă din casă. Vă rog să o ajutați!

– Aduceți-o în sufragerie, a rugat-o el.

– Păi nu acceptă să iasă din camera ei...

– De data asta va fi altceva, a insistat el. Rugați-o frumos să iasă.

Surprinzător, fiica a venit în sufragerie, iar el a făcut o rugăciune pentru ea și i-a citit din Biblie.

A revenit joia următoare și i-a citit iarăși din Biblie. Fata a început să vină la biserică și s-a botezat.

„Am avut experiența aceasta de multe ori”, a adăugat Kiyong. „Dumnezeu este Cel care face misiunea. El merită toată slava!”

Kiyong Kwon are cincizeci și șase de ani și a înființat trei biserici în Coreea de Sud. O parte din colecta din Sabatul al Treisprezecelea din acest trimestru va contribui la înființarea primei biserici adventiste din Sejong, Coreea de Sud. Relatarea experienței misionarului se va continua Sabatul viitor.

O biserică sănătoasă pentru cei bogați

Autor: Andrew McChesney, Adventist Mission

Kiyong Kwon, patronul și plantatorul de biserici sud-coreean, despre care am mai auzit și Sabatele trecute, a decis să înființeze o biserică într-un cartier select din capitala țării, Seoul. Prima biserică pe care o înființase într-o zonă rurală, cu patru ani înainte de aceasta, era deja supraaglomerată și, pe de altă parte, își dorea o nouă oportunitate de a lucra.

„Când m-a chemat Dumnezeu pentru întâia dată, l-am spus că nu pot”, ne-a povestit Kiyong. „În momentul în care am văzut însă puterea Lui, am devenit mai curajos!”

S-a gândit că săracii îl primesc pe Dumnezeu mai ușor decât bogații și a căutat o cale de a le vesti Evanghelia celor care aveau de toate. Și-a dat seama atunci că până și bogații au nevoie de sănătate. Atunci a deschis, într-o clădire de birouri din cartierul Bundang, biserica și restaurantul vegetarian NEW START.

„Am înțeles că metoda de răspândire a Evangheliei în zilele din urmă este mesajul lui Dumnezeu despre sănătate”, ne-a explicat el.

Noua biserică a început să organizeze seminare de sănătate, cursuri de gătit și studii biblice.

Printre primii vizitatori s-a numărat și o farmacistă care a participat la un seminar de sănătate de o săptămână și care a fost extrem de încântată de cele aflate. La final, cei dornici de informații suplimentare au fost invitați să participe la studiile biblice despre Daniel și Apocalipsa. Farmacista însă nu a venit. Kiyong a încercat să afle ce se întâmplase și a aflat că femeia își luase o săptămână de concediu ca să poată veni la seminar. Prin urmare, nu avea timp să vină și la studiul biblic. A înregistrat atunci prezentările biblice și i le-a trimis.

„Femeia a fost plăcut impresionată de ce a auzit, însă era membră a unei biserici păzitoare a duminicii și nu era dispusă să plece de acolo”, a declarat Kiyong.

Totuși, pe măsură ce a ascultat studiile biblice, farmacistul s-a răzgândit. A început să ia în calcul păzirea Sabatului și închinarea în biserica NEW START. Între timp, a început să aibă dureri puternice de cap. Temându-se că avea cancer, a făcut investigații, însă medicii nu au descoperit nicio problemă.

În final, fiica ei de douăzeci și patru de ani i-a spus: „Știi de ce te doare capul? Pentru că știi care este adevărul și nu-l respecti! Vreau să merg cu tine la biserica aceasta care păzește sâmbăta!”

Farmacista și fiica ei au venit la biserică sâmbăta următoare și în prezent sunt membre devotate.

„Din astfel de experiențe, am înțeles că lucrarea este a Domnului”, spune Kiyong. „Noi nu putem schimba inima oamenilor în felul acesta!”

Kiyong Kwon are cincizeci și șase de ani și a înființat trei biserici în Coreea de Sud. O parte din colecta din Sabatul al Treisprezecelea din acest trimestru va contribui la înființarea primei biserici adventiste din Sejong, Coreea de Sud.